

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

นิพพานว่าง นรกอัดแน่น

นี่เราเคยว่าแล้วนะ เอาต้นกล้วยไปปลูกถี่ยิบกันเหมือนนิ้วมือ เราไปดูเอา มันล้มตายทำเหวอ นี่ก็คือไม่มีเหตุมีผลเลย กล้วยแฉกนั้นปลูกถี่เหมือนนิ้วมือ เราเดินไปดู นี่ละที่ดูดูอย่างนี้ ทุกอย่างได้ดูหมด นี่เราเคยว่าแล้วถอนแล้ว ทีนี้มาปลูกใหม่อีกแล้วถี่ยิบ ใครเป็นคนไปปลูก ไปถอนออกให้หมด อย่ามาทำให้ขวางหูขวางตานะ ใครปลูกต้นกล้วย แฉกนั้น แฉกกุฎินอกกำแพงนั้น ปลูกถี่ยิบ ไปถอนออกให้หมด อย่ามาขวางหูขวางตา มันดูไม่ได้นะ เป็นยังงี้กัน นี่ละคนไม่มีเหตุมีผล ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ทำอะไรขวางเหตุขวางผล ขวางหลักขวางเกณฑ์ สิ่งนี้สิ่งทำลายกฎเกณฑ์ ดูไม่ได้นะ ไปถอนออกให้หมด ตรงไหนที่ไปปลูกถี่ยิบไว้นั้น เราไปว่าให้หนหนึ่งแล้วพวกนี้ละ ยุ่มยาม ๆ อยู่นอกวัดนี้ ทำอะไรไม่มีเหตุมีผล

วัดนี้ที่ปลูกนั้นมีความมุ่งหมายว่าปลูกต้นไม้เพื่อเป็นร่มเป็นเงา สำหรับพระกรรมฐานท่านบำเพ็ญภาวนา นี่ความมุ่งหมายของวัดนะ ที่นี้ปลูกนั้นแทรกเข้ามา ๆ สุดท้ายเลยกลายเป็นสวนไปเลย มันก็เหมือนฆราวาสไป สวนผลหมากรากไม้ เป็นแบบฆราวาส เป็นโลกไปหมดเลย เป็นโลกแล้วก็ทำให้รกรุงรังอีก ปลูกขวางไปหมดแฉกนั้นนะ ไปถอนออกให้หมด มันควรถอนออกทั้งหมดก็ให้ถอน เราไม่ได้เสียดายสิ่งเหล่านี้ยิ่งกว่าธรรม ยิ่งกว่าหลักกว่าเกณฑ์เหตุผลนะ เหตุผลเป็นเครื่องปกครองโลก เป็นเครื่องปกครองเราทุกคน ผิดถูกดีชั่วต้องอยู่กับเหตุผล ไม่มีเหตุผลมันก็ผิดพลาดไปเรื่อย ๆ จิตใจเลื่อนลอย ความเลื่อนลอยนี้ดูไม่ได้นะ อะไร ๆ มองไปบ๊ีบมันรู้ว่าจิตใจมีความเจาะจงหรือไม่มี เจาะจงคือมีสติ แล้วก็มีปัญญาพิจารณาผิดถูกชั่วดี แล้วสิ่งเหล่านั้นจะไม่ผิดพลาดไปมาก อันนี้เลอะเทอะ ๆ ไปหมด

นี่ก็ไปหลายจังหวัด บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ สอนคน ๓ จังหวัด ยังมีมากกว่านั้น อีกนะ มาจากจังหวัดต่างๆ เช่น กรุงเทพมหานครก็มาเต็ม ๆ อยู่เนิ่น เราไปเทศน์ที่ไหนเต็ม นี่ก็ไปสอนคน หัวตูดสูงของเข้ามาเพื่อชาติ ก็ชาติของคน ชาติไทยของเรา หามาไว้ให้ ถ้าไม่มีหลักมีเกณฑ์แล้วก็เลอะเทอะไปหมด หามาไว้ให้มีหลักมีเกณฑ์เก็บรักษาให้เรียบร้อย อย่างนั้นถึงถูกต้อง แล้วก็ไปสอนคนด้วยนะ วัดตลิ่งต่าง ๆ ก็เพื่อประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา อรรถธรรมเพื่อหัวใจแห่งคนทั้งชาติและคนทั่วโลก ใครจะมายึดมาถือไปปฏิบัติ ไม่มีคำว่า

ครีวาล้ำสมัย ไม่มีคำว่าเพื่อ ขึ้นชื่อว่าธรรมแล้วไม่มีคำว่าเพื่อ มันเพื่อตั้งแต่กิเลสนั้นแหละ ไปที่ไหนขวางขวางตา เพื่อไปหมด เรื่องธรรมไม่มีเพื่อ ดีทั้งนั้น

มองดูโลกมันเลอะๆ เทอะๆ มันเอาตั้งแต่กิเลสตัณหาเป็นเครื่องประดับนี่นะ เอา กิเลสตัณหาเป็นเครื่องประดับก็เท่ากับเอาสวมเอาถ่านไปประดับตนนั่นแหละ มองดูราย ไหนมีแต่ความเลอะๆ เทอะๆ ธรรมความสะอาดสะอาดอันชำระสิ่งสกปรกเหล่านี้ไม่มีใน หัวใจ ไม่มีในกิริยามารยาท หากความดีได้ที่ไหนคนเรา ไม่มีสาระอะไร สาระอยู่ที่ตัวของเรา ที่ได้รับการอบรม ธรรมเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอดแล้วตั้งแต่กาลไหนกาลใดมา ให้เอา มาประดับ คำว่าธรรม สิ่งที่เลิศเลอไม่มีอะไรเกินธรรม พอคำว่าธรรม หมอบเลย ผู้ที่ ต้องการความดีงามหมอบรับเลย

เช่นอย่างเราคิดเป็นความเดือดร้อนหรือเคียดแค้นภายในจิตใจนี้ พอไปเจอพระ เพียงเท่านั้น จิตใจนี้จะลดลงทันที พระนั้นหมายถึงพระลูกศิษย์ตถาคต หรือพระตถาคต พระสาวก พระครูบาอาจารย์ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัวดี ท่านมีความสงบร่มเย็น มีธรรม อยู่ในตัวของท่าน พอตาสัมผัสเข้าไปปั๊บจะวังถึงกันปั๊บ จิตใจอ่อนลงๆ คิดเคียดคิด แค้นอะไรก็ตาม พอไปเจอพระเข้าเท่านั้น พระหมายถึงพระอย่างทีกล่าวนี้นี้ ไม่ใช่พระ เทวทัต แล้วจิตใจจะอ่อนลงทันที นั่นละธรรม

นี่ก็ไปสอนคนฟังมา แทบล้มแทบตาย เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า สอนเพื่อให้เป็นคนดีมี หลักมีเกณฑ์ภายในจิตใจ ทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกไปจากใจที่ได้รับการอบรมแล้ว จะเป็นของดิบของดีมีหลักมีเกณฑ์ เป็นอย่างนั้นนะ ขึ้นอยู่กับใจไม่ได้ขึ้นอยู่กับอะไรมากยิ่ง กว่าใจ ใจเป็นที่หนึ่งสำหรับบงการ แล้วใจได้รับอะไรเข้าไป ถ้าได้รับพิษร้ายคือความ เสียหาย เช่นไปได้รับการเลี่ยมสอนมาจากโจรจากมารจากมหาภัยนี้ วิชาเหล่านี้เป็นวิชา สังหารโลก ถ้าได้รับการอบรมมาจากศีลจากธรรมจากครูจากอาจารย์ หรือท่านผู้มีศีลธรรม ทั้งหลายแล้ว เหล่านั้นจะมาเป็นคุณต่อจิตใจ แสดงออกจากตัวเองที่ได้รับมาแล้ว เป็น ความดีงามไปตามๆ กันหมด มันต่างกันอย่างนี้นะ

อย่างที่ท่านแสดงไว้ในมงคลทีปนี้ นกแก้วสองตัวมันตกจากรัง ลมพัด แม่ไปหากิน ลูกตกจากรังลงมา ตัวหนึ่งตกไปสำนักของพวกฤาษีดาบส ตัวหนึ่งตกไปทางมหาโจร มหาโจรเลี้ยงไว้ ตัวหนึ่งตกไปทางพวกฤาษีดาบสบำเพ็ญธรรม ที่นี้ตัวที่ตกไปหาโจร โจรก็มีแต่ การพูดการคุยการปรึกษาปรารภกันเรื่องฆ่าเรื่องฟัน เรื่องฉกเรื่องลัก เรื่องปล้นเรื่องจี๋ นก ตัวนี้ฟัง มันก็เอานิสัยนี้ไปใช้ เขาคุยกันนกตัวนั้นได้ยินอย่างนั้นๆ คือไปหากัน ทราบ เอา พุดย่อๆ ให้ฟัง นกตัวไปอยู่กับฤาษีดาบส พุดแต่เรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องความเมตตาอารี

นี่ละนกกสองตัวเกิดจากแม่เดียวกัน ตัวหนึ่งตกไปในสถานที่ดี ยกตัวอย่างมาเพียงเท่านี้เราไม่กระจายมากกว่านั้นไป ให้พอเหมาะพอดีกับเวลา เวลา นกที่ตกไปในหมู่มัจจุรุมารเป็นโจรเป็นมารไปหมดเลย แม้ที่สุดม้าเดินธรรมดาๆ ผู้เป็นสารถีฝึกม้า หรือผู้เลี้ยงดูม้า ขาเขยก เดินไปๆ คนเดินไปขาเขยกๆ ม้าเดินตามหลังไปนึกว่าเจ้าของสอนอย่างนั้น ม้าก็เดินเขยกๆ เข้าใจไหมละ นี่ละตั้งแต่ม้ามันยังศึกษาเอาได้ เจ้าของเดินเขยกม้าก็เดินเขยก นี่เป็นยังไง ปู่ย่าตายาย พ่อแม่ของเรา ครูอาจารย์ตลอดเพื่อนฝูง เดินขาเขยกหรือไม่เขยก เดินเรียบร้อยหรือไม่เรียบร้อย เอามาสอนเรา

สรุปความลงไป นายก็ว่าม้าตัวนี้ทำไมเป็นอย่างนั้น ม้าตัวนั้นทำไมเรียบร้อยดีงามคือม้าตัวนั้นเจ้าของฝึกดี ม้าตัวนี้เจ้าของขาเขยก ก็เหมือนอย่างนกตัวนี้เจ้าของเป็นฤาษีดาบสคือมีศีลมีธรรม ตัวนี้เจ้าของเป็นโจรเป็นมาร มันก็แยกไปตามโจรตามมาร ท่านจึงสอนว่า อเสวนา จ พาลานํ ปณฺทิตานญจ เสวนา นี่ละเหตุผลออกมาจากธรรม อย่าคบคนพาลสันดานหยาบ จะเป็นเหมือนกับนกที่ตกไปหาหมู่มัจจุร ให้คบบัณฑิตนักปราชญ์ผู้ฉลาดในอรรถในธรรม เหมือนกับเข้าไปหานกตัวนี้เอง ได้ของดีมาใช้

นี่ท่านทั้งหลายเข้ามาในวัดนี้ วัดนี้เป็นวัดมหาโจรหรือเป็นวัดฤาษีดาบส เอาไปพิจารณา ถ้าเป็นวัดมหาโจรพวกนี้แหลกหมด ออกจากศาลาไปแล้วไปหาปล้นบ้านปล้นเมืองไปหมด ที่สุดไปถึงบ้านถ้าเป็นลูกเป็นเต้าก็ไปด่าพ่อด่าแม่ ถ้าเป็นผัวเป็นเมียก็ไปทะเลาะกัน คือมันค้นฟัน มันได้อบรมของดีของดีจากวัดป่าบ้านตาดไปแล้ว คือสำนักมหาโจร ไปมันก็ต้องออกลวดลายทดลองฝีมือละซี ได้อบรมมายกหนึ่งแล้วเป็นยังไง เอาไปพิจารณาให้ดีนะ

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นี่ดีได้ชั่วได้เมื่อสัมผัสสัมพันธ์กับอะไร สัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งที่ชั่วพาให้ชั่วได้ สัมผัสสัมพันธ์ในสิ่งที่ดีพาให้ดีได้ ตาเรามีไว้เพื่ออะไรให้พากันพิจารณา นี่ละท่านจึงมีศาสนา มีหลักมีเกณฑ์ไว้สำหรับหลักใจของโลก มนุษย์เราถือกันเรื่องศาสนามาคำสอน จะผิดถูกดีชั่วประการใดก็หมายเอาธรรมเป็นที่ตั้ง ผู้สอนจะสอนไปมากน้อยเพียงไรก็เอาธรรมเป็นที่ตั้ง ให้เป็นที่เคารพกันในจุดกลางคือธรรม นั้นเรียกว่าศาสนาๆ หมายเอาธรรมเป็นแกนอยู่ภายใน จะสอนผิดสอนถูกประการใดก็ถือเอาธรรมอยู่ภายใน เช่นอย่างพุทธศาสนานี้เลิศเลอ พุทธตรงๆ รากแก้วรากฝอย กิ่งก้านสาขาดอกใบเป็นธรรมชาติธรรมล้วนๆ ออกจากศาสดาองค์เอก พระทัยคือใจบริสุทธิ์ล้วนๆ กระจ่างแจ้งทั่วโลกดินแดน โลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกโลกใน ผิดถูกชั่วดีของสัตว์โลกรู้หมด แม้ที่สุดความผิดถูกประการใดในพระทัยของพระองค์ กำจัดออกหมดจนเป็นศาสดาขึ้นมา เอา

ธรรมนี้มาสอนโลกเพื่อให้โลกตั้งงามเอาเป็นคติตัวอย่าง เรียกว่าธรรม นี้มีเจ้าของนำออกมาแสดง ถ้าไม่มีผู้เอาออกมาแสดง ธรรมก็เลิศจนเฉพาะธรรม ถ้าไม่มีใครนำออกมาใช้ ถ้าเอาออกมาใช้ก็เกิดประโยชน์

มีดเล่มนี้เอาเอาไปฟันฟักแฟงแดงโม่มาากินก็เกิดประโยชน์ จับผิดทาง ฟาดใส่หัวคน หัวแตกเลือดสาด นั่น นี่ละเครื่องมือ สิ่งทั้งหลายที่เราจะทำออกจากใจ ถ้าใจได้อบรมในทางที่ถูกที่ดีแล้ว สัมผัสสัมพันธ์กับอะไรๆ ก็เป็นทางถูกทางดีทางมีเหตุมีผลไปตามๆ กัน ถ้าจิตใจเป็นอันธพาล มองเห็นอะไรมีแต่จะกัดจะฉีกจะฟัน เข้าใจไหม นี่ละมันสำคัญอยู่ที่ใจผู้รับการอบรมมา

เพราะฉะนั้นลูกหลานทั้งหลาย หรือใครก็ตามที่นี้ ขอให้ฟังให้ดี เอาไปพิจารณา อย่าสักแต่ว่ามาเฉยๆ มาวัด มาแล้วให้พิจารณา ผู้ยู่วัดท่านก็ตั้งใจศึกษา อรรถธรรมทุกสิ่งทุกอย่าง เราที่เข้ามาเกี่ยวข้องก็ให้ศึกษาอรรถธรรมนำไปปฏิบัติ มันก็มีความดีคนดีขึ้นในบ้านในเมือง เมื่อมีคนดีขึ้นมาในบ้านในเมืองก็สงบร่มเย็น ในครอบครัวก็ร่มเย็น ไม่ทะเลาะเบาะแว้งซึ่งกันและกัน ถ้าความผิดพลาดต่างๆ ที่ไม่มีเหตุผลทำลงไป แล้วเสียหายทั้งนั้น ถ้าได้ฟังอรรถฟังธรรมแล้ว ตัวเองก็ดูตัวเอง ผิดถูกประการใด ต่างคนต่างดูความผิดถูกของตัวเอง คณะเคล้ากันแล้วก็มีแต่คนมีเหตุมีผล แสดงออกมามีแต่ความดีงามๆ

ผลที่สุดย่นเข้าไปจนกระทั่งเข้าไปในบ้านในเรือน ครอบครัวนั้นเย็น ลูกเต้าหลานเหลนเย็น พ่อแม่ก็ไม่คิดไม่คะนอง หาผ้าหาเมียคนละร้อยคนพันคน เข้าใจไหมล่ะ ลองไปหามาดูซิ นี่ละอันธพาลกินไม่อิ่มกินไม่พอ หามา พ่อกับแม่เคยรักกัน สุดท้ายก็เป็นหมากัดกันเท่านั้น ลูกเต้าแตกฮือในสนามหมากัดกัน นี่ละเรื่องกิเลสตัณหาถ้ามันเข้าตรงไหน ถ้าได้รับการอบรมแล้ว พระพุทธเจ้าสอนว่ายังไง ความพอเหมาะพอดีมีอยู่กับทุกคน รู้กันทุกคน นำไปปฏิบัติก็สงบร่มเย็นทั่วหน้ากันไป ให้พากันจำเอานะ

การฝึกฝนอบรมให้เป็นคนดี ไม่ใช่นอนอยู่ก็ดี ตีมันตีแต่ชื่อนั้นแหละ นอนอยู่นี้ชื่อว่าย่างงาย ชื่อนายดี แล้วนายดีทำไมมาติดคุก เขาหาว่า... ฟังซินะ แล้วความจริงมันเป็นยังไง ไปขโมยเขา นั่น นางสาวรงค์ ฟังซินะ มันอยู่ในคุก มันมีแต่ชื่อ นอนกับนางสาวรงค์ นักโทษนางสาวรงค์นอน ยืนเดินนั่งนอนขับถ่ายอะไรเป็นนางสาวรงค์ทั้งนั้น แม้ที่สุดเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวก็เป็นเครื่องแต่งตัวของนักโทษไปหมด เห็นไหมครั้นตัวเป็นนักโทษ ชื่อจะฟาดดาวเทียมก็ตามไม่เกิดประโยชน์อะไรนะ มันเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษอยู่ที่ตัวบุคคลผู้เคลื่อนไหวไปทางถูกหรือผิดเท่านั้น ถ้าเคลื่อนไหวไปทางถูก เขาจะว่าไอบ้าก็ตาม ก็เรา

ไม่ใช่บ้า เราก็ก็นไปสบายเรา ผู้ที่มันทำให้เราปากมันเป็นบ้า เข้าใจไหม หูเราไม่เป็นบ้าเท่านั้น เราก็ก็นสบาย ให้มีแต่ปากบ้าคนเดียวจ่ม (= บ่น) มั่มเม้ม ๆ ไป ท่องบ่นคาถาบ้า เข้าใจ

ไปเห็นใครที่ไหนก็มีแต่ยกโทษยกกรรมเขา คนนั้นไม่ใช่ออย่างนั้น คนนี้ไม่ใช่ออย่างนี้ ตัวเป็นมหาโจร เป็นมหาภัยต่อส่วนรวมนี้ไม่ได้ดู ถ้าดูตัวนี้แล้ว พิจารณาเห็นคนนั้นผิด เราเป็นยังงัย เราผิดอย่างนั้นไหม เห็นคนนั้นถูก เราเป็นยังงัยเราถูกอย่างนั้นไหม เอามาเป็นคติ ๆ ได้ทั้งสอง คนชั่วเขาชั่วอย่างนั้น เราอย่าทำอย่างนั้น คนดีเขาดีอย่างนี้ให้ยึดมาเป็นหลัก นั้น ถ้าใจเสาะแสวงหาเหตุผล ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมพันธ์อะไรเป็นประโยชน์ทั้งนั้น ถ้าใจได้เสียเสียอย่างเดียว กลายเป็นเครื่องมือของมหาภัยมหาโจร ทำลายทั้งตัวเองและส่วนรวมได้หมด พวกกันจ่านะทุกผู้ทุกคน

เราสอนโลกนี้ก็สอนมาเป็นเวลานาน แต่ก่อนก็สอนแต่พระแต่เณรอยู่ในป่าในเขา แล้วขยับขยายออกมาสร้างวัดป่าบ้านตาดก็เกี่ยวข้องกับคนมากเข้า ๆ จนกลายเป็นเลอะเทอะไปหมด ผลที่สุดสอนจนกระทั่งปลุกต้นกล้วย มันล้มตาปลูก เราไม่ได้บัวมาหาดันกล้วยนะ เราไปเห็นมันขวางตา ใครมาทำอยู่ในบริเวณที่เราจับผิดชอบ มันก็ต้องได้วักกัน อย่างนี้เอง เราไปสนใจอะไรกับกล้วย อยู่ในบาตรของเราเห็นไหมนี่ เต็มบาตรอยู่นั้น เราไม่ต้องไปปลูกมันก็มาเอง แต่ผู้ไปปลูกมันขวางตานั่นซิ เมื่อขวางตามันก็ขวางลิ้นเรา เวลาปลูกแล้วมันจะไม่ได้กินนะปลูกแบบนี้ ไม่ได้กินก็ฟาดปากเอาบ้าง ฟาดตาให้มันตาดีบ้าง เข้าใจไหมละ มันเลอะเทอะคนทำอะไรไม่มีเหตุมีผล

วัดนี้เลอะเทอะมากแล้วนะ เราหลับหูหลับตาเราทนเอานะ เพราะเราไม่เคยเป็นมา มันจะเป็นนิสัยวาทนาทางบาปหรือทางบุญทางอะไรเราก็ก็นพูดไม่ถูก แต่ก่อนเราไปที่ไหนก็มีแต่อย่างที่เคยพูดให้ฟัง ตั้งแต่เริ่มออกปฏิบัติใครไปติดตามเราได้เมื่อไร เราไปคนเดียว ๆ ตลอด ฟัดเจ้าของตลอดเวลานะ ไปคนเดียวไม่ได้ไปทำชัวนะ ไปทำดีทั้งนั้น

นี่ละฟัดกันมาอย่างนั้นละ กับกิเลสตัวดีต่อต้านหาญทำทุกอย่างที่ไม่เกิดประโยชน์มีแต่เรื่องกิเลสหาญธรรมทั้งนั้นละ ขึ้นชื่อว่าความดีมันไม่หาญมันขี้เกียจ นั้น นี่ละฟัดตัวนี้ละ ฟัดตัวนี้ออกแล้วตัวหาญทำความชั่วออกแล้วตัวทำความดีก็ขึ้นแทน ที่นี้หมดทั้งเนื้อทั้งตัวทั้งกายทั้งใจมันเป็นธรรมไปหมด เมื่อเป็นธรรมไปหมดอยู่ที่ไหนก็เป็นธรรม ตลอดถึงจิตใจ ฟาดลงไปจนกระทั่งใจเป็นธรรมทั้งแท่ง แล้วที่นี้อยู่ไหนอยู่สบายหมด พระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายท่านเป็นอย่างนั้น แล้วนำธรรมที่เลิศเลอมาสอนพวกเราให้พยายามดัดแปลงแก้ไข

คนเราจะดีแต่ชื่อแต่นามเฉย ๆ ไม่ได้นะ ต้องดีด้วยการดัดแปลงแก้ไข ไม้ต้นหนึ่ง ๆ รากามันแพงขนาดไหน เช่น อย่งไม้เนื้อแข็ง ๆ ที่เขานิยมนับถือกันว่าเป็นไม้ประเภทที่ดี ๆ ถ้าไม่เอามาตัดแปลงแต่งทำให้เป็นประโยชน์ มันก็เป็นต้นไม้อยู่นั่นละ แข็งก็แข็ง ตายทิ้งเปล่า ๆ ถ้าเอามาเป็นประโยชน์แม้แต่ไม้ตามนี้ก็ประโยชน์ได้ มันตายแล้วเอามาทำฟืนเผาไฟก็ยังได้ หุงต้มได้ไม่ใช่หรอ นั่น มันเกิดประโยชน์จากคนที่เอามาเจียรระโน มาทำ เราเป็นคนก็มาเจียรระโนตัวเองให้เป็นคนดีขึ้นมาซิ ปล่อยให้มันอยู่เฉย ๆ ได้หรอ ต้องฝึกต้องฝนอบรมตน อย่าเอาความอยากมาเป็นประมาณนะ ให้เอาธรรมเป็นประมาณ

ความอยากนี่อยากอะไร อยากไปอยากมาอยากทำอะไรอยากคบค้าสมาคม ดีหรือชั่วผิด ถูกประการใดให้พิจารณาเจ้าของเสียก่อน เมื่อไม่ดีแล้วอยากทำอะไรก็ไม่ทำ นี่เรียกว่า ฝึกเจ้าของให้ดี ต่อไปมันก็ค่อยอ่อนลง ๆ แน่ ถ้าปล่อยตามใจ ๆ เลอะเทอะนะ เหมือนเรา ใส่เชื้อเข้าหาไฟ ใส่เข้าไปเท่าไรมันแสดงเปลวจรดเมฆ ถ้าถอยเชื้อออกมาไฟก็ลดเปลวลง แล้วก็ดับมอดไปได้ คนเราก็เหมือนกันไฟหัวใจนี้มันไฟกิเลสตัณหา มันแสดงเปลว ถ้ายิ่งเราหมุนไปตามมันตามความอยากความทะเยอทะยานของจิต ใจที่มีกิเลสนี้แล้วมันก็ยิ่งเสริมไฟ ๆ คน ๆ นั้นหาความดีไม่ได้เลย ไม่ว่าหญิงว่าชายรูปร่างกลางตัวจะเหมือนนาง เทพสวรรค์ เทวดาก็ตามเถอะ แต่หัวใจมันเป็นเปรตเสียอย่างเดียวไม่มีใครอยากคบนะ เข้าใจนะทุกคน

พูดถึงเรื่องการสอนโลกเราก็สอนมามาก โห มากจริง ๆ ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะได้ สอนโลกขนาดนี้ มันก็เป็นไปอย่างที่ว่าพี่น้องทั้งหลายเห็น เบื้องต้นก็อยู่ในป่าในเขาอย่างว่า นั้นแหละ ไปแต่คนเดียวเหมือนตกนรกกั้งเป็น ๆ ๆ ถ้าโลกเขาไปดูเขาก็จะว่าเราตกนรกกั้งเป็น ๆ ทุกข์ยากปากหอมขนาดไหนไม่ได้สนใจ ขอแต่ให้ได้ธรรมภายในใจ มุ่งมั่น ๆ อย่างนี้ ฝึกหัด ๆ ตัวเอง จิตใจมันคิดต่อต้านไปทางไหนดีเข้าไป ๆ เอาธรรมเป็นน้ำดับไฟ ดับเข้าไป ๆ แล้วมันก็ค่อยเย็นขึ้น ๆ จนไม่รู้ตัวเลยว่าได้มาเป็นอาจารย์ของใครเมื่อไรนะ มันหากเป็นของมันเองอย่างนั้นละ เวลาอยู่คนเดียวก็เหมือนผ้าขี้ริ้ว ไม่มีค่ามีราคาอะไรใน สายตาของโลก แต่ภายในใจนี้ภูมิใจ มีค่าอยู่กับหัวใจกับธรรมที่พันกันอยู่ตลอดเวลา พยุง ส่งเสริมกันตลอดเวลา มีค่าอยู่ตรงนั้น

เวลาเสริมให้เต็มที่แล้วเป็นธรรมทั้งแท่งแล้วอยู่ไหนดีหมด ใครจะว่าอะไรไม่สนใจ นั่น ถ้ามันดีแล้วเป็นอย่างนั้นไม่หิวไม่โหยอีก ใ้เรื่องความชมเชยสรรเสริญ หรือตำหนิติเตียนไม่มีความหมาย ธรรมชาตินี้พอหมดแล้วเลิกว่าทุกอย่างแล้ว จำเป็นอะไรจะต้องหยิบนั้นมาหยิบนี้มาให้มันหนักมีอะ ความสรรเสริญก็เหมือนกัน เอ้า สรรเสริญนี้เหมือน

อิฐก้อนหนึ่ง ทองคำนี้เหมือนอิฐก้อนหนึ่งน้ำหนัก ๑๐ กิโล ก้อนอิฐนี้มีน้ำหนัก ๑๐ กิโล ถ้าเป็นพวกเราทั้งหลายจะเอาอะไรนี้ โดดใส่ทองคำ ไม่ได้คิดถึงน้ำหนักของมันนะ โดดใส่ทองคำอันนี้ดีกว่า แล้วมันก็น้ำหนักยิ่งเหมือนกันละ ๑๐ กิโล เอ้า อันนี้ก็หนักเท่ากัน คำสรรเสริญกับนิทานมันน้ำหนักเท่ากัน ควรไปแบกไปหามเหรอน นั้น สละปี่วะเดียว แบกทำไมมันหนัก ไม่แบกจะสบายดี นั่นละความพอของใจ ความพอของธรรมไม่แบกทั้งชมเชยสรรเสริญ ไม่แบกทั้งความตำหนิติฉินินทา เป็นส่วนเกินทั้งนั้นจากความพอดีให้พากันจำเอา

ไปคราวนี้ก็ไป ๓ จังหวัด เทศน์ไม่ได้หยุดละเหนื่อย เทศน์แต่ละแห่ง ๆ เป็นชั่วโมง ชั่วโมงกว่า คนแน่นไปเทศน์ที่ไหนเหมือนกันหมด ไม่ว่าที่ไหนแม้ที่สุดอำเภอก็เหมือนกัน จนไปในที่บางแห่งได้เลื่อนยศให้เป็นจังหวัด อำเภอนี้มันไม่สมฐานะกับคนที่มาจำนวนมาก ต้องยกฐานะขึ้นให้เหมาะสมกันตั้งเป็นจังหวัดเลย ตั้งนายอำเภอขึ้นเป็นผู้ว่าทันทีเลย เป็นอย่างนั้นได้ตั้งเรื่อยนะ ที่จะให้ลดตำแหน่งนายอำเภอ หรือจังหวัดลงมานี้ไม่ได้ลด เพราะคนมากตลอด ไปเทศน์ที่ไหนก็มาก ๆ ตลอด ไปคราวนี้ก็อยู่สำที่ไปถึง ๗ วัน ได้ทองมาฝากหัวใจพี่น้องทั้งหลาย ๑๖ กิโล

โยม สาธุ

หลวงตา นี่ละที่ได้ นี่ละที่เอามาฝากหัวใจพี่น้องทั้งหลายจะเอาเข้าคลังหลวง และดอลลาร์ก็หลายพันหรือหมื่น ได้หลายพันนะ เออ เหล่านี้ละเรารวบรวม เหล่านี้ละเราจะเอาเข้าหัวใจของชาติ หลวงตาเป็นผู้ต่อสู้สำหรับพยายามเอง ขวนขวายทุกด้านทุกทางทั้ง ๆ ที่หลวงตาไม่ได้เอาอะไรเลยนะ พุดตรง ๆ เปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายฟัง หลวงตาพอทุกอย่างแล้ว นี่ละผลแห่งการปฏิบัติขวนขวายหาความดีงามใส่หัวใจ เหมือนกับเขา ขวนขวายหาความชั่วเข้าสู่หัวใจ นรกแน่นอัด อัดแน่น ๆ ผู้ที่ขวนขวายความดีเข้าสู่หัวใจแล้วนิพพานปี้งไม่มีอะไรอัดแน่น แล้วไม่มีอะไรจะโล่งยิ่งกว่านิพพาน ว่างไปหมดคือนิพพาน แน่นที่สุดคือนรก

นี่ละสร้างความดีให้พอแล้วว่างหมดเลยไม่มีอะไร นี่เราก็ช่วยโลกเต็มกำลังความสามารถ แม้เมื่อดินเมื่อดทรายเราไม่เคยหวังจากพี่น้องทั้งหลายนะ ที่ต่อสู้พยายามติดดินตลอดเวลาเนะ เป็นเวลา ๕ เข้ามา ๖ ปีนี้แล้วหาเพื่อพี่น้องทั้งหลายล้วน ๆ เลย เราไม่ได้หาเพื่อธรรม นอกจากนั้นยังแจกอรรถแจกธรรมไปอีก ขวนขวายหาวัตถุเข้าสู่คลังหลวงซึ่งเป็นหัวใจของชาติ ขวนขวายอรรถธรรมเข้าสู่หัวใจของโลกให้มีความสงบร่มเย็น เราจึงไม่มีเวลาหยุดอยู่นะ แทบเป็นแทบตาย อะไรเราไม่เอาทั้งนั้นเราพอทุกอย่าง ตายนี้

ไม่ต้องนิมนต์พระมากุสลา เราพูดจริง ๆ นี่ละธรรมะพระพุทธเจ้าทำไมพูดไม่ได้ รู้ได้
ทำไมพูดไม่ได้ กลัวได้ทำไมกลัวหาญไม่ได้ หลักความจริงมีอยู่จะกลัวหาอะไร

เขาหาเงินหาทองหาข้าวหาของ แม้ที่สุดไปเล่นการพนัน ได้เท่าไรเสียเท่าไรเขายัง
คุยกันได้พูดกันได้เต็มปากเต็มคอของเขา เขาไปหาอยู่หากินหาอะไรได้มามากน้อย เขายัง
พูดเต็มปากเต็มคอได้ เราหาความดีตั้งแต่วันบวชมาตามทางของศาสดาเอกซึ่งเลิศมาก่อน
เราแล้ว หาได้เท่าไร ๆ เราก็อวดเช่น อย่างนักภวานาสนทนาธรรมะกันนี้ท่านพูดรายได้ราย
เสียต่อกันนั่นเอง ส่วนมารายเสียไม่ค่อยมี มีน้อยเพราะกิเลสมันแทรก พูดความผิดถูกชั่ว
ดีสู้ครูบาอาจารย์ฟังท่านนะ ๆ ๆ แล้วก็ได้ความดีเสริมขึ้นไป ๆ นี่ท่านหาความดีท่านก็
พูดก็คุยความดีกันได้ เมื่อได้ความดีแล้วทำไมจะพูดไม่ได้

อ้าว ฟาดให้มันเต็มอกหัวใจเราเต็มด้วยธรรมแล้วทุกอย่าง เราไม่มีอะไรบกพร่อง
ตั้งแต่วันเราหามาจนกระทั่งปานนี้ เราพูดไม่ได้เหอ มันขัดหูโลกเหอ มันขัดหูกิเลส
เหอ เรื่องสัวมเรื่องถานพูดคุยคละเคล้ากันด้วยความชั่วตลอดเวลาไม่มีใครตื่นตัวบ้างไหม
ทำไมพูดความดีบทความดีจึงเป็นเรื่องเยาะเย้ยกันไปอย่างนั้น หัวเราะเยาะเย้ยไป มันหนา
ขนาดไหนกิเลสของพวกสัวมพวกถานนี่นะ มันไม่ยอมรับความดี พูดความดีให้ฟังมันฟัง
ไม่ได้ ถ้าพูดเรื่องสัวมเรื่องถานฟังวันยังคำคืบยังรุ่ง ตายก็ตายไปเลยไม่ได้วิตกวิจารณ์ มัน
พอใจเป็นไปตามความชั่ว

นี่พูดขนาดนี้ท่านทั้งหลายตื่นหรือยัง เหอ นี่ตื่นมาแล้วได้ ๕๔ ปี มาแล้วนี่นะ แต่
ก่อนก็จมอยู่ที่นี่เหมือนกันหมดนั่นแหละ ไม่ได้คิดได้คาดว่ามันจะเป็นขึ้นมา เวลามันจำ
ขึ้นมาแล้วดูที่ไหนมันไม่ต้องบอก มันเห็นหมดก็บอกว่าเห็นซิ นี่เราพูดตามความรู้
ความเห็นอย่างนี้ผิดไปที่ไหนวะ นี่ละธรรมเหล่านี้ละมาสอนโลก ไม่ได้อย่างนั้นก็ตามขอให้
เป็นแบบลูกศิษย์มีครูมีอาจารย์เป็นความดีบทความดีประจำตนบ้างตามกำลังของตน ยังเป็น
สิริมงคลนะ

อย่างท่านทั้งหลายมาในวัดขอให้ได้สิริมงคลไปฟังนะ นี่เราพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย
นะวันนี้ ให้ฟังให้ดี ดัดดินอยู่เต็มไปทั่วโลกดินแดน ดีไม่ดีเขาว่าหลวงตานี้กวนบ้านกวน
เมือง ไปที่ไหนกวนนั้นกวนนี้ ไหนทองคำ ไหนดอลลาร์ ไหนเงินสด นอกจากนั้นก็เทศนา
ว่าการเขาก็ว่าดูว่าตัวว่าเผ็ดว่าร้อน ไปที่ไหนหลวงตาบ้วนนี้ อู๋.เป็นตัวเสนียดจัญไร ต่อ
ชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลาย ชาวบ้านชาวเมืองเขาเป็นคนประเภทใดเขาจึงมาว่าเราเป็นตัว
เสนียดจัญไร อ้าว ให้ไปตอบเองนะนี่ หลวงตาปัญญาตอนนี้เรียนยังไม่ถึง ให้ไปตอบเองนะ

หลวงตาไปไหนมันเป็นเสนียดจัญไรไปหมด พี่น้องทั้งหลายอยู่ที่ไหนสงบรรมเย็นไปหมด
แหละ พิจารณาซิ พิจารณาให้ตีอรรถธรรมนี้

ธรรมดาเขาต้องว่าเรารบกวบ้านกวนเมือง ความจริงเราชวนชวยหาความดีงาม
หลักฐานมั่นคงทางด้านวัตถุเข้าสู่จุดส่วนรวมคือคลังหลวง ทางด้านจิตใจก็นำธรรมเข้าสู่ใจ
ให้ระลึกผิดถูกชั่วดีบ้าง อย่าเกิดมาตายเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรนะ นั้น เข้าใจแล้ว
หรือ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละเหนื่อย พูดไปพูดมา เวลาขึ้นเวทีไม่มองหน้าใครตีปี่วะ
ๆ เลย เวลาลงเวทีมาแล้ว เหนื่อย

สรุปทองคำและดอลลาร์งานผ้าป่าช่วยชาติจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ วันที่
๒๙ ถึงวันที่ ๔ เมื่อวาน รวมทองคำได้ ๑๖ กิโล ๔๙ บาท ๘๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๙,๒๓๑
ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ เป็นจำนวนทองคำ ๗,๗๖๘ กิโล
ขาดอีก ๒,๒๓๒ กิโลจะครบจำนวน ๑๐ ตัน ดอลลาร์ได้ทั้งหมด ๘,๓๓๙,๒๙๐ ดอลลาร์
ขาดอีก ๑,๖๖๐,๗๑๐ ดอลลาร์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้านที่เรากำหนดเอาไว้ในงานช่วยชาติ
คราวนี้ ขาดไม่ได้เด็ดขาดว่างั้นเลย เราเป็นผู้ประกาศเอง

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th